

Júlia

Világszerte Nr. 1

Charlotte Phillips

Valentin-napi kavarodás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Charlotte Phillips, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2017
A JÚLIA 624. eredeti címe: *The Proposal Plan* (Mills & Boon, Romance)
• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 624. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-009-9

• Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Azt szeretném kérdezni...

Lucy Telfordnak a torkában dobogott a szíve, és zöld szeme várakozóan csillogott. Esküdni mert volna, hogy Ed azt fogja kérdezni tőle, feleségül megy-e hozzá. De tévedett. Mire úgy-ahogy megnyugodott a szívverése, azt kellett hallania, hogy barátja már egy Bath szélén álló és eladásra meghirdetett házról beszél. Nem házassági ajánlatot készült tenni neki, hanem pénzt akart kérni tőle.

A lánynak csak nehezen sikerült megállnia, hogy ne nyögjön fel hangosan. Már megint azt hitte, hogy na, most! És már megint kiderült, hogy na, most sem...

Lucy hangulata az előző este történetek miatt eléggé mélyponton volt, miközben kora reggel a város még csendes utcáin vezetett. Férfiak! Megint kiderült róluk, hogy az egészen egyértelmű jelzésekből sem értenek.

Tegnap Valentin-nap volt. Ed, akivel már két éve járt, meghívta vacsorázni a kedvenc éttermébe. A kedvenc virágaiból kötött csokorral várta. És azt mondta, hogy fontos dologról kell beszélnie vele. Melyik nő ne számított volna ezek után lánykérésre?

Lucy leparkolt Bath egyik bájos kis mellékutcájában. A sorházak világossárga homlokzatai meg-megcsillantak a téli nap fényében. Tökéletes februári reggel volt, jéghideg, de napos. Mióta pékséget üzemeltetett, Lucy megszokta, hogy hajnalok hajnalán kell kelnie, és szerette is a még éppen csak ébredező város látványát. Ma azonban nem volt szeme arra, hogy bármilyen szépséget meglásson.

Leállította a motort, kiszállt a kocsiból, és bement a háromemeletes házba, amelyben az egyetlen ember élt, akiben feltétel nélkül megbízott. Akinél mindig nyitott fülekre talált, akinél szabad folyást engedhetett a haragjának, és aki soha nem rejtette véka alá a véleményét. Aki már óvodás kora óta a legjobb barátja, a bizalmasa, aki úgy védelmezi őt, mintha a testvérbátyja lenne.

És aki most hamarosan elbúcsúzhat attól a gondolattól, hogy ágyban tölti ezt a kedélyes vasárnap délelőttöt.

Gabriel a fejére húzta a párnát, és még a fülét is befogta, de így is hallotta az idegőrlő csengetést. Kinyitotta a szemét, és odalesett az éjjeliszekrényen álló órára. Fél nyolcat olvasott le róla. Csak egy embert ismert, aki vasárnap is ilyen korán kel.

A csengetés kíméletlenül folytatódott, miközben Gabriel kikelt az ágyból, és álmosan lekóválygott a lépcsőn. Sötét haja összevissza meredezett, állát borosta borította, égett a szeme, és másnaposság kínozta. Miután leért a földszintre, résnyire nyitotta az ajtót, és hunyorogva nézett az éles napfénybe.

– Lucy, vasárnap van, és hajnali fél nyolc – morogta. – Mi az ördögöt keresel itt?

– Alig látsz ki a lyukon. Honnan tudod, hogy én vagyok az?

– Ilyen embertelen időpontban senki más nem merne kivenni az ágyból. Vasárnap meg végképp nem.

Lucy előrehajolt, és a férfi mellett belesett a házba.

– Van nálad valaki? Ha igen, dobd ki! Vészhelyzet van.

Gabriel beletúrt a hajába, de ezzel csak még jobban összekócolta, és megpróbált összehozni egy értelmes gondolatot.

– Egyedül vagyok. Miféle vészhelyzetről beszélsz? Jól vagy?

– Ezt nem fogom itt, a küszöbön elmondani. Engedj be!

A férfi fáradtan félreállt az útból, Lucy pedig egyenesen a konyha felé vette az irányt. Gabriel megadóan lemondott az alvásról, és ő is a konyhába indult, hogy kávé tessen fel. Csak ott

fedezte fel, még hozzá a legnagyobb döbbenetére, hogy Lucy szűk joggingruhát visel, amelyben jól érvényesül hosszú lába és karcsú teste. Bő gönceiben máskor nem látszott, most azonban igen, hogy vékony, szinte már törékeny. Valójában elképesztő, hogy ilyen karcsú tudott maradni, miközben torták sütésére tette fel az életét. Haját most egyszerű lófarokban fogta össze, de néhány tincse kiszabadult.

Gabrielnek mindebből nem volt nehéz kitalálnia, hogy a lány arra akarja rábeszélni, menjen el vele kocogni. Neki azonban ahhoz a legóvatosabb becslés szerint is még legalább három órát aludnia kellett volna. Már nem sok választotta el attól, hogy hangot adjon a haragjának, amikor meglátta a szomorúságot Lucy zöld szemében, alatta pedig a sötét karikákat.

Azóta, hogy megismerte Lucyt, aki akkor hatéves volt, ő pedig nyolc, Gabriel mindig kötelességének érezte, hogy a lány védelmezője legyen. Miután pedig Lucy elköltözött otthonról, hat hónapig az ő házában lakott, és akkor még közelebb kerültek egymáshoz. Ezért aztán Gabriel most letett a kávéfőzésről, és a karjába zárta a lányt.

– Mi a baj? – suttogta. – Csak nem a szüleiddel történt valami?

Lucy karnyújtásnyira elhúzódtól tőle, és hitetlenkedve nézett rá.

– A borzalmas szüleim csak mellékszerepet játszanak az életemben. Ezt már igazán tudhatnád.

– Oké, viszont kitalálósdihoz most semmi kedvem. Úgyhogy mondd el szépen, mi történt! – kérte Gabriel.

Bekísérte Lucyt a nappaliba, és félredobott egy halom újságot, hogy leülhessenek a fehér bőrkanapéra. A lány kezére szegezte a pillantását.

– Edről van szó – tért rá Lucy most már egyenesen a jövetele okára.

– Tudtam! Mit művelt már megint az az idióta? – kérdezte Gabriel.

Valójában se jó, se rossz véleménye nem volt Edről. Nem talált benne semmit, ami bárkiből is erős érzelmeket válthatott volna ki. Lucyval jól bánt a pasas, az ő barátságukba pedig nem szólt bele. Gabrielnek ez így rendben is volt.

– Nem azzal van a baj, amit tett, hanem azzal, amit nem – felelte a lány szomorúan.

– Próbállak követni, de nem megy.

Lucy nagyot sóhajtott.

– Eddel már két éve járunk, és valójában jól megvagyunk. Karácsonykor azt hittem, végre...

– Mi lesz végre? – kérdezte Gabriel.

A fejfájása rosszabbodott, és azt kívánta, hogy Lucy térjen már végre a lényegre.

– Akkor kaptam tőle azt a nyakláncot. A hold alakú medállal. Emlékszel?

Gabrielnek semmi sem derengett, de azért bólintott.

– Amikor megláttam a kis ékszerdobozt, arra gondoltam, hogy eljött a nagy pillanat. Hogy amikor majd kinyitom, egy gyűrű fekszik benne.

Gabriel agyában végre világosság gyúlt.

– Házassági ajánlatra számítottál, de nyaklánc volt a dobozban? – kérdezte, és felnevetett. Egyszeriben némi együttérzés ébredt benne Ed iránt. Sokszor bizony nehéz a nők kedvében járni.

– Örülj neki, hogy legalább kaptál egy szép ékszert.

– Nem látod a lényegét! – csattant fel Lucy mérgesen. – Milyen nap volt tegnap?

Gabriel kis ideig a fejét vakargatta.

– Húha, most megfogtál. Lássuk csak... Szombat? – kérdezte.

A lány oldalba bökte.

– Nem, te tökkelütött! Valentin-nap volt! Ezt igazán tudhatnád. A postás alighanem lumbágót kapott a rengeteg képeslaptól, amelyet a postaládádba cipelt. Ez már csak feltűnt neked?

– Persze, persze, Valentin-nap. Valóban kaptam néhány lapot – mondta Gabriel, és a szemétkosárra pillantott, amelyben ott hevert az összes üdvözlőkártya.

– A te lapjaid engem kicsit sem érdekelnek. A lényeg, hogy Valentin-nap volt. Ed asztalt foglalt a kedvenc olasz éttermünkben, és azt mondta, fontos dologról akar beszélni velem. Én pedig azt gondoltam...

Gabriel a szemét forgatta. Sejtette, mi lesz a történet vége.

– Azt gondoltad, hogy megkéri a kezéd – vonta le a következtetést.

– Igen.

– És? Megkérte?

– Nem! Azt mondta, tud egy kedvező lehetőséget, és megkérdezte, nem akarok-e pénzt befektetni. Mivel a pékség jól megy, és...

A lány félbehagyta a mondatot, Gabriel pedig az ajkát harapdálta. Tudta, hogy Lucy titokban boldog jövőről álmodik. Házasság, két gyerek, de akár négy is lehet, és persze kutya. Hogy is lehetne ez másként az ő nehéz gyerekkora után? Természetes, hogy családra vágyik. Gabriel csak arra nem számított, hogy ennyire sürgős neki a dolog. Edet pedig soha nem tartotta... Minek is? Vetélytársának?

A gyomra váratlanul görcsbe rándult. Honnan a fenéből jött ez a gondolat? Valóban ki kellene aludnia magát. Felnyögött, és lassan megdörzsölte sajtó halántékát.

– Lu, Ed semmit sem tett, amiért haragudhatnál rá. Talán fogalma sincs, hogyan érzel iránta. Elmondta neki?

A lány a fejét rázta.

– Ismered Edet – folytatta Gabriel –, tudod, milyen. Talán nem is sejti, hogy feleségül szeretnél menni hozzá. – Ő maga nem tartotta észlelynek Lucy barátját, de még ha az lenne is, a gondolatolvasás nyilvánvalóan neki is meghaladja a képességeit. – Ettől azonban még boldog lehet a kapcsolatotok.

Lucy csak a vállát vonogatta, Gabrielnek pedig halvány sejtelve sem volt, miért érez egyszeriben készletet arra, hogy kiverje a lány fejéből ezt a nevetséges házassági tervet. Nem arról van szó, hogy utálná Edet. A fickó valójában teljességgel közömbös neki. Lucy azonban még harmincéves sincs, és túlságosan becsvágyó ahhoz, hogy beérje a kispolgári családi élettel.

Gabriel bólintott, miután idáig jutott a töprengésben, mert gondolatban igazat kellett adnia magának. Most pedig eljött a világos beszéd ideje.

– Azt hiszem, jó volna, ha elbúcsúznál attól a rögeszmétől, hogy mielőbb férjhez kell menned. A házasság már régóta nem vágyva vágyott életcél. Papír nélkül is sokan élnek hosszú ideig boldog kapcsolatban. És azt se felejtse el, hogy a pékséged nagyon jól megy. Ed talán úgy gondolja, nincs miért sietnetek az esküvővel. És ebben tökéletesen igaza is van.

Lucy vehemensen rázta a fejét.

– Nem értettél meg. Persze, nekem is sok olyan ismerősöm van, aki nem házasodott össze. Ez mindenkinek a saját döntése. Most azonban nem másokról van szó, hanem rólam. És én nem érem be egyszerű együttéléssel. A szüleim is lemondtak az esküvőről, és valamelyikük folyton azt tervezte, hogy elköltözik, vagy meg is tette. Ha házasok lettek volna, talán komolyabban veszik a dolgot. – A lány ökölbe szorította a kezét. – Ed számára nincs mentség. Ha szóba került közöttünk a házasság, és ez sokszor megtörtént, mindig lelkesen pártolta a gondolatot. Elvi síkon.

Gabriel felkelt a kanapéről, hogy visszamenjen a konyhába. Sürgősen kávéra és gyógyszerre volt szüksége fejfájás ellen, ha nem is okvetlenül ebben a sorrendben.

– Ed mindig azt mondja, hogy egyszer majd meg akar nőszülni – szólt utána Lucy. – De ha arról van szó, hogy megtegye, gyáván megfutamodik. – A lány nagyot sóhajtott. – Úgy tűnik, én kizárólag azokat a férfiakat vonzom, akik félnek attól, hogy elkötelezzék magukat. És éppen ezért kell segítened nekem.

Gabriel megállt a küszöbön, visszafordult Lucy felé, és gyanakvóan nézett rá.

– Ez meg mit akar jelenteni? Hogyan lehetnék ebben a segítségedre?

– Mint tudjuk, jó sok barátnőd volt már. És nem ismerek olyan férfit, aki nálad jobban féltené a függetlenségét.

– Nos, igen... Akarom mondani, nem! – Gabriel nem tudta, bóknak vagy sértésnek kell-e vennie Lucy szavait. Alighanem mindkettőnek, döntötte el végül. – De hogy jön ez ide?

– Nos, úgy döntöttem, hogy a kezembe veszem a dolgot. Nem fogom kivárni, hogy Ed végre elszánja magát. Lehet, hogy addigra a kilencvenet is betölteném. És a biológiai órám már ketyeg.

– A férfiak nem szívesen hallanak időzített biológiai bombákról. Ezt az érvet Ednek is felhoztad?

Mert akkor könnyen lehet, hogy azért ülsz most itt.

– Pontosan erről beszéltem – felelte Lucy. – Te szakértő vagy ezen a téren.

Gabriel kérdően felvonta a szemöldökét.

– Tanácsot kell adnod – folytatta a lány. – Mondd meg, mit csinálok rosszul! Miért nem ég a vágytól Ed, hogy gyűrűt húzzon az ujjamra? A tapasztalataiddal te biztosan tudod, mit kell tennem azért, hogy Ed ellenállhatatlannak találjon. És aztán... – Lucy ellépett Gabriel mellett, kiment a konyhába, és a nappaliba behallatszott, ahogy megtölti a vízforralót. – És aztán én teszek neki házassági ajánlatot. Február huszonkilencedikén.

Gabriel döbbenten meredt a lányra. Lehet, hogy megbolondult szegény? – gondolta.

– Szökőév van – világosította fel Lucy. – Ezen a napon a nőknek is jogukban áll, hogy megkérjék egy férfi kezét. És te segíteni fogsz abban, hogy Ed csakis igent mondhasson neked.

Gabriel egyszeriben megfélemedezett a másnaposságáról, és kiviharzott a konyhába a lány után. Azt eddig is tudta róla, hogy vannak őrült ötletei, de ez most...

– Nem! – szögezte le. – Szó sem lehet róla.

– Miért nem? Azt hittem, barátok vagyunk.

– Azok is vagyunk, de neked nincs időm arra, hogy megtanítsam neked, hogyan működnek a férfiak. Még ha beleférne is az időmbe...

– Igen?

– Ennek semmi értelme, Lucy. Nyíltan, egyenesen el kell mondanod Ednek, hogy te így boldogtalan vagy.

– Azt hiszed, nem próbáltam meg? – kérdezte a lány, és düh csendült ki a hangjából. – Karácsonykor pontosan ezt tettem. Ed tökéletesen tisztában van az érzéseimmel, de egyre csak hiteget. – Lucy két csészét tett a munkalapra, de olyan hangos koppanással, hogy Gabriel összerezzen. – A születésnapomra parfümöt kaptam tőle. Újabb elszalasztott alkalom! És tegnap, Valentin-napon, az év legromantikusabb napján előnyös befektetési lehetőségekről papolt neked!

Gabriel jókora adag neszkvét szórt a csészéjébe. Ezt a beszélgetést csakis rengeteg koffeinnel élheti túl.

– Gondoltál már arra, hogy számodra talán nem ő az igazi? – kérdezte.

Lucy haragos tekintete nem hagyott helyet kétkedésnek.

– Ő az igazi, Gabe. Nagyszerűen kijövünk egymással. Ed támogat engem, megnevettet, én pedig szeretem. Ő is magánvállalkozó, és megérti, hogy esténként és hétvégén sem érek rá mindig.

Gabriel fülében ebből semmi sem hangzott az igaz szerelem csalhatatlan jelének. Szerinte sokkal inkább arról árulkodott, hogy Ed örül az ajándékba kapott szabad estéknek, amelyeken focimeccset nézhet a haverjaival.

– Kérlek, Gabriel! Egyszer majd én is megteszem neked ugyanezt.

– Nekem nem kell segítség ahhoz, hogy megkérjem egy lány kezét.

– Nem is erre gondoltam. Úgy értettem, hogy jövök neked egy szívességgel. Tudom, hogy Alison halála óta senkivel sem akarsz tartós kapcsolatot kezdeni – mondta Lucy, és bizonytalanul nézett a barátjára, mert tisztában volt azzal, hogy ez érzékeny téma.

Gabrielbe szúrás hasított ott, ahol a szívét sejtette. Lucytól nem volt szép, hogy szóba hozta Alisont, miközben ő igyekszik magában mélyen eltemetni az elhunyt barátnőjével kapcsolatos emlékeit. Most pedig végképp nem akart beszélni róla. Ezért aztán gyorsan másra terelte a szót, miután levett egy mágnessel a hűtőszekrény ajtajára tapasztott aranybetűs kártyát.

– Ha már a szívességeknél tartunk, elkísérsz az ügyvédi irodám partijára? – kérdezte.

Lucy elvette a meghívót, és figyelmesen elolvasta.

– Engem akarsz kísérőnek? – kérdezte. – Azt hittem, sorban állnak nálad a nők. Nem viheted el azt a Tabithát? Vagy Agathát? A fenébe, elvesztettem a fonalat, és nem tudom, ki van éppen műsoron nálad.

– Tabithával a múlt hónapban szakítottam. Talán Susanre gondolsz.

– Ki az ördög az a Susan?

Gabriel legyintett.

– Nem számít. A múlt héten vele is befejeztem. Túlságosan rámenős lett – felelte, és mert nem talált kanalat a fiókban, villával kavarta meg a kávéját.

– Akkor be kell újítanod valakit. Még hozzá sürgősen – mondta Lucy, és jelentőségteljes pillantást vetett az órájára. – A parti két hét múlva lesz, és addigra éppen a tetőfokán lehet az új kapcsolatod. Probléma megoldva, rám nem lesz szükség. – A lány visszaadta a meghívót, és felvette a pultról a csészéjét. – Egyébként sem a te szóra sem érdemes randijaidról beszélünk, hanem az én égető gondomról.

Gabriel a fejét rázta.

– Most meg te nem értettél meg engem. Az a parti fontos, nem vihetek magammal akárkit. Az összes ügyfelünk ott lesz, akárcsak az ügyvédi irodánk társtulajdonosai. Olyan kísérőre van szükségem, aki nem viselkedik feltűnően, és nem csimpaszkodik rám. Ezért jössz te a képbe. Egyébként Tabitha is ott lesz, mert nálunk dolgozik. A szakításunk viszont nem volt éppen a legszebb.

Lucy hunyorított.

– Ez vicc akart lenni? – kérdezte a fejét ingatva. – Eszedbe jutott már, hogy talán rosszul választod meg a barátnőidet? Vagy hogy nem úgy bánsz velük, ahogyan kellene? Merthogy néhány randi után máris lelohad irántuk az érdeklődésed.

– Én egyszerűen csak őszinte vagyok, és soha senkivel nem éreztetem azt, hogy komoly kapcsolatra vágnék – védekezett Gabriel. – Az igaz, hogy több nővel is jártam az irodából. Viszont tudják, hogy veled csak barátság van köztünk, és nem kezdenének féltékenykedni. Benned senki sem látna fenyegetést. Probléma megoldva.

Lucy gúnyosan felnevetett.

– Én ebben nem vagyok annyira biztos. Az egykori barátnőid nem rajonganak értem, és akkor még finoman fogalmaztam. A nők egy nőnemű jó barátban bíznak a legkevésbé.

– Nem, nem. Mindig azt mondták, hogy kedvelnek téged.

– Persze hogy ezt állítják, mert jók akarnak lenni nálad. Jézusom, neked tényleg jót tenne, ha kicsit jobban értenéd a nők gondolkodását. – Lucy hangos sóhajt hallatott. – Oké, kössünk egyezséget! Én elmegyek veled a partira, te pedig segítesz nekem. Sürgősen be kell avatnod a férfilelek rejtelseibe. Nos, áll az alku? – nézett a lány várakozóan Gabrielre. – Azt hiszem, máris nekifoghatunk. Menjünk el kocogni, és közben elkezdheted az oktatásomat – tette hozzá, aztán felállt, és nyújtógyakorlatokat kezdett végezni.

Gabriel elborzadva nézett rá.

– Te megkerültél, ha komolyan azt képzeled, hogy én most elmegyek futni. Hajnali háromkor kerültem ágyba – közölte.

De valóban csak erről van szó? – futott át a fején a kérdés. Egyszeriben heves ellenkezést váltott ki belőle a gondolat, hogy segítsen Lucynak oltár elé cibálni Edet. Ráadásul könnyen lehet, hogy a lány már néhány hét után elfelejti az ötletét. Merthogy ez nem most fordulna elő nála először. És ha közben Ed hibáira is felfigyel, ez az idő akár le is rövidülhet. Egyelőre mindenesetre az lesz a legokosabb, ha belemegyek a játékba, döntötte el végül Gabriel.

– Engedd meg, hogy visszafeküdjek aludni, és este majd átmegek hozzád – javasolta. – Egy üveg bort is viszek. Na, mit szólsz? Megegyeztünk?

2. FEJEZET

Miután Lucy elment, Gabriel hálásan visszazuhant az ágyába. Bárhogy próbálkozott azonban, visszaaludnia már nem sikerült. Nem tudta túltenni magát azon, hogy Lucy mindenáron férjhez akar menni. És ha valóban házassági ajánlatot tesz Ednek, azt a fickó egészen biztosan elfogadja majd. El kell fogadnia. Csakis egy agyalágyult pasas tenne másként. És Ed, ahogyan Gabriel ismeri, mindent elkövet majd, hogy még az idén megpecsételjék életre szóló szövetségüket. De mi lesz akkor Lucy meg az ő barátságával?

A lány nem most először fordult hozzá segítségért. Nem, ez már gyerekkoruk óta így ment. Azt a helyiséget is Gabriel találta számára, amelyben most a péksége és a boltja működik. Ez azonban fordítva is működött. Ha valami rossz vagy jó történt Gabriellel, azt Lucynak mesélte el. A jó dolgokat azért, hogy a lány együtt örüljön vele, a rosszakat meg azért, mert megkönnyebbült tőle.

Hogy érezné magát, ha valaki más venné át a szerepét? Bitang rosszul. Ezt hiába is akarta volna tagadni.

Három órával később Lucy éppen krumplit hámozott a lakása kis konyhájában, amikor Ed hazajött. Cuppanós pusztit nyomott a barátnője arcára, aztán a válla fölött belesett a tűzhelyen álló lábasa.

– Hm, nagyon jó az illata – mondta.

Pólót és melegítőnadrágot viselt, a haja még vizes volt a zuhanyozástól. A helyi focicsapatban játszott, és majdnem minden vasárnap reggel edzése volt. Most kinyitotta a hűtőt, két üveg sört vett ki, és az egyiket odakínálta Lucynak, de ő nemet intett a fejével. Még mindig nem tette túl magát Ed előző esti tapintatlanságán, de legalább már kitalálta, mit kell tennie, hogy a felesége lehessen. Néhány hét, és az eljegyzésüket fogják ünnepelni. A gondolatra lopva elmosolyodott.

Amikor tíz perccel később bement a nappaliba, Ed, lábát az asztalra rakva, a fotelban lazított. A bekapcsolt tévében focimeccs ment.

– Ma reggel meglátogattam Gabrielt – mesélte Lucy, miután leült a fotel karfájára. – El akartam csalni kocogni, de másnaposságra hivatkozott, így aztán egyedül futottam. És Gabriel megkért, hogy kísérjem el az ügyvédi irodájuk partijára.

Ed, aki eddig le sem vette a szemét a képernyőjéről, most végre Lucyra nézett.

– Miért nem viszi el valamelyik barátnőjét? Éppen elég van belőlük.

– Én is ezt mondtam neki – felelte a lány mosolyogva –, de semleges kísérőre van szüksége, hogy egy volt barátnője ne csináljon jelenetet. Két hét múlva, szombaton lesz a parti. Ugye nem baj, ha elmegyek?

Ed kortyolt egyet a söréből.

– Nem baj. Én majd a haverokkal töltöm az estét.

– Gabriel holnap este átjön, mert munkaügyekről kell beszélünk. De akkor te úgysem leszel itthon.

A férfi csak egy bólintással válaszolt. A meccs nyilvánvalóan jobban érdekelte, mint a barátnője.

Miután megebédeltek, Ed újságot olvasott, Lucy pedig bepakolta a mosogatógépet. Éppen ezt szerette annyira a közös életükben: a háziasságot. Mielőtt megakadályozhatta volna, gondolatai visszakanyarodtak a gyerekkorához. A ház, amelyben felnőtt, Gabriel családjának a telkén állt. Azért lakhattak ott, mert Lucy apja kertészként dolgozott a családnál. Legalábbis addig, amíg az alkohol nem vette át az irányítást az élete fölött.

Lucy szívébe fájdalom hasított, amikor az édesanyjára gondolt, aki semmit sem tehetett a férje italozó életmódja ellen, sőt végül már ő maga is alkoholproblémával küzdött. Veszekedéseik egyre durvábbak lettek, és később már tettelegességig fajultak. Lucy még nem töltötte be a tizenhatot, amikor az anyja végleg elhagyta őket. Attól fogva a tanulás mellett a háztartást is neki kellett